

Sygn. akt I Ca 293/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lipca 2016 roku

Sąd Okręgowy w Sieradzu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Elżbieta Zalewska – Statuch

po rozpoznaniu w dniu 27 lipca 2016 roku w Sieradzu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S.

przeciwko A. S.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Łasku

z dnia 10 lutego 2016 roku w sprawie I C 186/15 upr

oddala apelację.

Sygn. akt I Ca 293/16

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 lutego 2016 roku Sąd Rejonowy w Łasku utrzymał w całości w mocy wyrok zaoczny tego Sądu z dnia 17 sierpnia 2015 roku wydany w sprawie o sygn. akt I C 186/15, na mocy którego zasądził od pozwanego A. S. na rzecz powoda (...) Spółki Akcyjnej w S. 411,17 zł z ustawowymi odsetkami od 1 kwietnia 2013 roku do dnia zapłaty, orzekł o kosztach procesu oraz nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności.

Z powyższym orzeczeniem nie zgodził się **pozwany**, który zaskarżył przedmiotowe rozstrzygnięcie w całości, zarzucając mu naruszenie:

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie prowadzące się do naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów wobec zaniechania dokonania wnikliwej i wszechstronnej oceny zasadności twierdzeń strony pozwanej na podstawie całokształtu materiału dowodowego zebranego w sprawie, a oparcie się wyłącznie na niespójnych twierdzeniach strony powodowej;

- art. 217 w zw. z art. 227 w zw. z art. 299 k.p.c. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie wobec bezzasadnego oddalenia wniosku dowodowego pozwanego o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania strony pozwanej, w sytuacji gdy wniosek ten zmierzał do wyjaśnienia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, tj. nienależytego wykonania umowy przez powódkę i z którego to dowodu jednoznacznie wyniknęłoby, że powódce nie należy się dochodzona przez nią kwota;

- art. 232 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie wobec uwzględnienia powództwa w całości w sytuacji, gdy powódka nie udowodniła po myśli powołanych wyżej przepisów swojego roszczenia co do zasady, jak i co do wysokości.

Apelujący wniósł także o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania strony pozwanej na okoliczność nienależytego wykonania umowy przez powódkę.

W konkluzji pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości, ewentualnie – na wypadek uznania, że zachodzi potrzeba przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości lub znacznej części – o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd pierwszej instancji.

Skarżący wniósł także o zasądzenie od powódki od rzecz pozwanego kosztów postępowania sądowego za obydwie instancje według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd odwoławczy na podstawie art. 505¹³ § 2 k.p.c. ograniczył uzasadnienie wyroku do wyjaśnienia podstawy prawnej rozstrzygnięcia z przytoczeniem przepisów prawa, ponieważ Sąd drugiej instancji w niniejszej sprawie rozpatrywanej w trybie uproszczonym nie przeprowadził postępowania dowodowego.

Sąd postanowił również omówić łącznie zarzuty naruszenia art. 232 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c.

Art. 232 k.p.c. reguluje kwestię ciężaru dowodu w znaczeniu formalnym - określa, która ze stron ma przedstawić lub wskazać środki dowodowe na poparcie twierdzeń o faktach. W ograniczonym zakresie środki dowodowe mogą być poszukiwane także przez sąd.

Z kolei ciężar dowodu w znaczeniu materialnym (obiektywnym), zwany także ciężarem ustalenia, o którym mowa w art. 6 k.c., odnosi się do ustalenia, jakie skutki dla praw i obowiązków stron procesu pociąga za sobą nieudowodnienie twierdzeń przez nich sformułowanych (zob. T. Ereciński, komentarz do art. 232 k.p.c., teza 1., Lex/el.).

W świetle powyższych rozważań należało stwierdzić, że omawiany zarzut jest niezasadny. Apelujący nie zakwestionował bowiem przyjętego przez Sąd Rejonowy rozkładu ciężaru dowodu, lecz stwierdził, że powódka nie udowodniła podstawy faktycznej swojego roszczenia. W istocie zarzut skarżącego dotyczy wadliwej oceny materiału dowodowego, do którego to zagadnienia Sąd odwoławczy odniósł się w dalszej części uzasadnienia.

Na marginesie należy tylko wskazać, że Sąd pierwszej instancji prawidłowo uznał, że powódka powinna udowodnić istnienie oraz wysokość dochodzonej wierzytelności, natomiast na pozwanym spoczywał ciężar wykazania, że roszczenie jego przeciwnika procesowego nie istnieje, zostało zaspokojone lub też uległo przedawnieniu.

Sąd Okręgowy co do zarzutu naruszenia art. 217 w zw. z art. 227 w zw. z art. 299 k.p.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie wobec bezzasadnego oddalenia wniosku dowodowego pozwanego o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania strony pozwanej wskazuje, iż wbrew twierdzeniom A. S., że Sąd Rejonowy przeprowadził dowód z przesłuchania pozwanego na rozprawie w dniu 9 lutego 2016 roku (protokół z rozprawy z dnia 9 lutego 2016 roku, nagranie - 00:01:09 – 00:05:59, płyta – k. 86). Apelujący miał zatem możliwość przytoczenia przed Sądem a quo faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Dlatego też przedmiotowy zarzut należało uznać za całkowicie niezrozumiały i nietrafny.

Z tych samych przyczyn Sąd odwoławczy również nie uznał za stosowne, aby ponownie przeprowadzić dowód z przesłuchania strony pozwanej na okoliczność nienależytego wykonania umowy przez powódkę. Należy wskazać, że zgodnie z art. 505¹⁰ § 1 k.p.c. Sąd odwoławczy co do zasady nie przeprowadza postępowania dowodowego orzekając w

postępowaniu uproszczonym. Nie zachodził wyjątek od tej zasady wyrażony w art. 505¹⁰ § 2 k.p.c., ponieważ apelacji nie oparto na późniejszym wykryciu okoliczności faktycznych lub środkach dowodowych, z których strona nie mogła skorzystać przed sądem pierwszej instancji. A. S. mógł z powodzeniem przedstawić swoje racje przed Sądem a quo, a zatem Sąd drugiej instancji pominął jego wniosek dowodowy.

Na marginesie tylko należy zauważyć, że Sąd Rejonowy oddalił natomiast wniosek pozwanego o odroczenie rozprawy (protokół z rozprawy z dnia 9 lutego 2016 roku, nagranie 00:06:42, płyta – k. 86). Skarżący motywował swój wniosek chęcią dostarczenia dowodu, iż opłacił dochodzone przez powoda składki ubezpieczeniowe. Mając na uwadze przebieg postępowania dowodowego przed Sądem pierwszej instancji, należało zaakceptować decyzję procesową Sądu a quo, gdyż pozwany już od chwili doręczenia mu odpisu nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie w dniu 22 października 2014 roku (k. 4v.) miał wiedzę o podstawie faktycznej i prawnej dochodzonego przez powoda roszczenia. Dlatego też zgłoszenie przez skarżącego dopiero na rozprawie w dniu 9 lutego 2016 roku okoliczności, że opłacił składkę ubezpieczeniową, należało uznać jako spóźnione w rozumieniu art. 217 § 2 k.p.c.

Odnosząc się z kolei do zarzutu art. 233 § 1 k.p.c. poprzez zaniechanie dokonania wnikliwej i wszechstronnej oceny zasadności twierdzeń strony pozwanej na podstawie całokształtu materiału dowodowego zebranego w sprawie, a oparcie się wyłącznie na niespójnych twierdzeniach strony powodowej.

Trzeba więc wyjaśnić, że w świetle utrwalonych poglądów judykatury i piśmiennictwa prawniczego nie jest wystarczającym uzasadnieniem zarzutu naruszenia normy art. 233 § 1 k.p.c. przedstawienie przez stronę skarżącą własnej oceny dowodów i wyrażenie dezaprobaty dla oceny prezentowanej przez Sąd pierwszej instancji. Skarżący ma obowiązek wykazania naruszenia przez sąd paradygmatu oceny wynikającego z art. 233 § 1 k.p.c. (a zatem wykazania, że sąd a quo wywiódł z materiału procesowego wnioski sprzeczne z zasadami logiki lub doświadczenia życiowego, względnie pominął w swojej ocenie istotne dla rozstrzygnięcia wnioski wynikające z konkretnych dowodów - grupy dowodów por. postanowienie Sadu Najwyższego z 23 stycznia 2001 r. IV CKN 970/00, Lex nr 52753). Tylko w wypadku gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo – skutkowych, przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może zostać skutecznie podważona (zob. wyrok Sąd najwyższego z 27 września 2002 r. II CKN 917/00). Nie jest natomiast wystarczające przekonanie skarżącego o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie, niż ocena sądu (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 27 kwietnia 2006 r., sygn. I ACa 1303/05, Lex nr 214251).

Apelujący ograniczył swoją argumentację do wskazania, że twierdzenia strony powodowej były niespójne. Trzeba zatem wskazać, że Sąd Rejonowy oparł swoje rozstrzygnięcie nie tylko na twierdzeniach powódki zawartych w pozwie, lecz również na dokumencie polisy ubezpieczeniowej stanowiącej dowód zawarcia z (...) S.A. umowy ubezpieczenia samochodu skarżącego (k. 25 – 28) oraz na pełnomocnictwie udzielonym przez pozwanego do zawarcia przedmiotowej umowy ubezpieczenia. Biorąc więc pod uwagę całokształt zgromadzonego materiału dowodowego oraz stanowisko procesowe pozwanego, który w żaden sposób nie uprawdopodobnił, że spełnił świadczenie na rzecz powoda, należało uznać, że Sąd Rejonowy doszedł do prawidłowego wniosku, iż składka ubezpieczeniowa w wysokości 411,17 zł nie została przez apelującego uiszczona. Dlatego jako nietrafny należało ocenić zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., ponieważ Sąd ocenił zebrany materiał procesowy z uwzględnieniem zasad logiki i doświadczenia życiowego.

W konsekwencji Sąd Okręgowy podzielił ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego i uznał je za własne, nie widząc potrzeby ich ponownego przytaczania.

Trzeba także zaznaczyć, że Sąd pierwszej instancji prawidłowo zastosował prawo materialne w niniejszej sprawie, uznając, że w świetle ustalonego stanu faktycznego, art. 805 k.c. oraz zawartej przez strony umowy ubezpieczenia, A. S. zobowiązany jest zapłacić na rzecz powódki kwotę 411,17 zł tytułem nieuiszczonej składki ubezpieczeniowej z ustawowymi odsetkami od 1 kwietnia 2013 roku do dnia zapłaty. Apelujący nie przedstawił jakiegokolwiek rzeczowej argumentacji wspierającej tezę, zgodnie z którą umowa ubezpieczenia samochodu J. (...) nr rej. (...) była nieważna

bądź roszczenie powódki jest z innych przyczyn niezasadne. Wypada dodać, że dochodzona przez powódkę kwota 411,17 zł mieści się w wymienionej w polisie składce ubezpieczeniowej w wysokości 512 zł, która miała zostać zapłacona do dnia 29 marca 2013 roku.

Z przytoczonych względów Sąd odwoławczy oddalił apelację na mocy art. 385 k.p.c.